

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

Nr. 78

De levensadem

De eerste keer dat gesproken wordt over de 'levensadem' (*neshamah chayim*, de 'adem des levens' in de Statenvertaling) is in Genesis 2:7. Daar wordt ons gezegd dat deze werd geblazen in de neusgaten van de mens die God had geschapen en dat het gevolg daarvan was dat de mens een levende ziel werd (*chayah naphesh*). De eerste waarheid die we daarom leren over de 'levensadem' is dat het een directe uitstroming van God is. Het onderzoek naar en het begrijpen van deze uitdrukking is daarom van het allergrootste belang, aangezien het deze levensadem is die leven geeft aan ieder van ons en die ons tot levende zielen maakt.

Als we bij de twee aspecten stilstaan die van een levende mens een levende ziel maken, merken we eerst op dat er een lichaam is. Dat werd gemaakt van iets dat al bestond, namelijk van het stof of de aarde van de aardbodem. Een mens kan zijn lichaam liefhebben, ervoor zorgen, het beschermen en verzorgen en het is goed dat hij dat doet. Maar het is niets anders dan stof en in de dood zal het terugkeren tot de aarde waaruit hij is gemaakt. Aangezien God, indien Hij dat zou wensen, bij machte is uit stenen Abraham kinderen te verwekken (Matt. 3:9), moeten we onszelf niet al te hoog aanslaan. God zou zo duizend kopieën van ons kunnen maken. En hoewel dat waar is, zijn we toch meer waard dan vele mussen... maar hoeveel is een mus waard?

Het tweede dat een mens een levende ziel maakt, is 'de levensadem.' De Schrift zegt dat dit de gave van God aan de mens is. De mens *is* niet deze 'adem'; dat is de gave van God aan hem. Als we in de Schrift lezen over 'de adem des HEREN', lezen we over dezelfde adem die van de mens een levende ziel heeft gemaakt. De mens was ooit zonder en

toch was hij een mens en voordat deze adem aan hem gegeven werd, bevond deze zich in de volheid der Godheid zelf. Nadat de adem de mens is binnengekomen en deel van hem werd, behoorde deze toch nog toe aan de HERE en wordt nog steeds door God als Zijn eigen adem beschouwd.

In de uitdrukking 'adem des levens' (St.Vert.) moeten we onderscheiden dat 'des' een genitief aanduidt en in dit geval gaat het om de genitief van bijstelling, waarbij het tweede zelfstandig naamwoord het eerste verklaart. We moeten er hier vanuit gaan dat het ons vertelt dat God de adem, dat wil zeggen, het leven in de neusgaten van de mens blies. Het was dus in feite het leven dat God in de mens blies en dat maakte van hem een levende ziel.

Als we de Hebreeuwse woorden bestuderen om de aard van de mens te ontdekken, zullen we zien dat er drie woorden steeds weer tevoorschijn komen. Dat zijn *neshama*, wat 'adem' betekent, *chaiyim*, dat 'leven' betekent en *ruach* dat 'geest' betekent. Deze drie woorden worden alle gebruikt voor hetzelfde. Zij worden niet voor drie verschillende dingen gebruikt, maar met drie woorden wordt hetzelfde ding naar voren gebracht. De adem die God in de mens blies, is zijn leven en dit leven is de geest van de mens. Het enige wat u moet doen is Genesis 2:7 vergelijken met Prediker 12:7 en u zult zien dat de levensadem die God aan de mens heeft gegeven exact hetzelfde is als de geest van de mens, die, als een mens sterft, terug moet keren naar God Die hem gegeven heeft. En hoewel over deze 'geest' soms wel gesproken wordt alsof hij bij de mens hoort, blijft hij steeds Gods geest en deze moet daarom naar Hem terugkeren.

De duidelijkste hulp bij het identificeren van de levensadem (*neshamah chayim*) met de geest (*ruach*) van de mens vinden we in het boek Job. Ik ga ervan uit dat de lezer weet dat Job Hebreeuwse poëzie is en dat in de Hebreeuwse poëzie het ritme niet bereikt wordt door de herhaling van klanken, maar door de herhaling van gevoelens en gedachten. Dat wordt parallelisme genoemd. Hier vinden we teksten die bestaan uit twee zinnen waarin de tweede zin identiek is aan de eerste, maar in andere woorden uitgedrukt. Sta eens stil bij de volgende teksten:

... zolang mijn adem (*neshama*) nog ten volle in mij is, en de geest (*ruach*) Gods in mijn neusgaten (Job 27:3);

De Geest Gods heeft mij gemaakt, en de adem (*neshama*) des Almachtigen doet mij leven (Job 33:4);

Voorwaar, het is de geest (*ruach*) in de stervelingen en de adem (*neshama*) des Almachtigen, die hun inzicht geeft (Job 32:9);

Indien Hij zijn aandacht op hem richtte, zijn geest (*ruach*) en zijn adem (*neshama*) tot Zich terugnam, dan zou al wat leeft tegelijk de

geest geven, en de mens zou wederkeren tot stof (Job 34:14,15);
Zo zegt God, de HERE,... die aan de mensen die daarop wonen, de adem (*neshama*) gaf en de geest (*ruach*) aan hen die daarop wandelen (Jes. 42:5).

Een onderzoek naar alle teksten die te maken hebben met dit onderwerp zal aantonen dat 'adem' (*neshama*), 'leven' (*chaiyim*) en 'geest' (*ruach*) verschillende aanduidingen voor hetzelfde principe zijn en dat het geen namen voor drie verschillende dingen zijn. Laat u door dit feit niet in de war brengen. Als een Eskimo 600 termen nodig heeft om sneeuw te beschrijven, kijk dan niet vreemd op als de Hebreëer er vijf of zes nodig heeft om het principe van het leven in de mens te beschrijven.

“Maar waarom wordt ‘geest’ dan ‘adem’ genoemd?” zal iemand zeker vragen. Dat is een terechte vraag en we zullen veel waarheid ontdekken in de beantwoording ervan.

In het Woord van God zijn er bepaalde dingen die we nooit zouden kunnen begrijpen als God ze niet duidelijk had gemaakt door middel van beelden. Deze beelden zijn illustraties van dingen die wij niet met onze zintuigen kunnen waarnemen; daarom is de mens niet toegerust om zich daarin te verplaatsen.

Neem bijvoorbeeld de dood. Het beeld of de illustratie van God voor de dood is de slaap. De mens kan niets van de dood weten, aangezien hij deze nooit heeft ervaren, maar hij weet heel veel over de slaap, die hij menigmaal heeft meegemaakt. Daarom heeft God het beeld van de slaap gebruikt om ons een idee te geven van de dood. De dood is geen slaap, net zomin als de slaap hetzelfde is als de dood. Maar de slaap is de naam die gegeven is aan een beeld van de dood en de werkelijkheid wordt vaak aangeduid met de naam van het beeld.

Dat is ook zo met de ziel. Het beeld of de illustratie van God voor de ziel is het bloed (zie Gen. 9:4,5, waar het woord voor ‘leven’ *nephesh* is). Het is niet zo dat de ziel het bloed is, maar dat bloed het door God gekozen beeld is om de ziel voor ons begrijpelijk te maken.

Dan is er nog het onderwerp van onze studie, de levensadem, of de geest van de mens. Dat is niet waar te nemen door een van onze zintuigen en daarom heeft het God goed geacht om de adem te gebruiken als goddelijk beeld of illustratie. En als we ons afvragen waarom de adem als beeld is gebruikt en vragen wat we daaruit kunnen leren, zullen we moeten beginnen met het vertrouwde, namelijk de adem van de mens en dat verder uitwerken naar het onbekende, namelijk de geest van de mens. Daarom zullen we beginnen bij het beeld en dat uitwerken tot het feit.

Denk eens aan een viskom waar water in zit met goudvissen. De kom met water is de wereld waarin deze vissen leven. Elke vis is voortdurend bezig water in te nemen en weer uit te laten, net zoals een mens de lucht die hij gebruikt inademt en uitademt. Het water dat door de kieuwen van de vis naar binnen wordt gelaten is geen moment afgescheiden van het water in de kom, omdat het er voortdurend deel van blijft uitmaken.

Nu gaan we van de vissen in de kom naar de mensen op de aarde. Deze planeet, waarop we leven, is bedekt met een laag lucht waarin we leven en waardoor we leven. We leven in feite op de bodem van een grote onzichtbare oceaan: een oceaan van lucht en niet van water. De atmosfeer die de wereld bedekt is een eenheid en als een gedeelte ervan wordt afgescheiden van het geheel, zal het giftig worden en het leven van de schepselen die daarin verblijven vernietigen. Deze lucht komt voortdurend in en gaat steeds weer uit elke levend wezen of ziel en daarom verenigt het elke levende ziel op de aarde. Het is nu duidelijk dat als God Zijn geest, namelijk Zijn adem, weer tot Zich neemt, al het levende zal vergaan (Job 34:14,15)? Of zoals Paulus heeft gezegd: '... daar Hij zelf aan allen leven en adem en alles geeft.' (Hand. 17:25).

God heeft één lucht aan alle mensen gegeven, maar alles wat een mens persoonlijk ervan kan ontvangen is precies zoveel als hij voor zijn eigen behoefte nodig heeft. Er is geen mens die van de atmosfeer kan inademen en zeggen dat deze adem van hemzelf is en dat hij besloten heeft het te bewaren. Laat hij het proberen en binnen enkele seconden zal zijn hele gestel in opstand komen en zijn adem er zijns ondanks uitgooien. Als iemand lucht inademt, wordt het nooit afgescheiden van de atmosfeer als geheel.

Zoals we eerder opmerkten is de adem het beeld of de illustratie van God voor het leven of de geest van de mens. De bron van ieders geest of leven is God, net zoals de bron van de adem van alle schepselen de atmosfeer is. De geest of het leven van de mens is een direct uitvloeisel van God Zelf en het stroomt van God naar iedere levende ziel. Iedereen ontvangt dat deel van het leven of de geest van God dat nodig is voor zijn doel. Alle dingen die leven, leven in en door Zijn leven. Het leven heeft geen andere bron dan God. Van hem komt het leven en hij onderhoudt het in allen door uit Zichzelf te geven. Dat is het uitdrukkelijke getuigenis van Paulus tot de mannen van Athene in Handelingen 17:28 'In Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij' (hebben wij ons bestaan).

Gedurende de enkele korte momenten dat de adem van een mens in zijn lichaam is, heeft hij alle recht het 'zijn adem' te noemen, ondanks dat het deel blijft uitmaken van en nooit gescheiden is van de lucht als

geheel. Op dezelfde wijze heeft de mens, gedurende de dagen of jaren dat de geest of het leven van God in hem mogen zijn, het recht om het 'zijn geest' of 'zijn leven' te noemen, ondanks dat deze nooit gescheiden is van en deel blijft uitmaken van het leven van God. Maar wanneer de adem van de mens zijn longen verlaat, moet deze terugkeren tot de lucht waaruit hij gekomen is; zo is het wanneer de geest of het leven van de mens hem verlaat, dat deze moet terugkeren tot God Die hem gegeven heeft. Als 'het stof wederkeert tot de aarde, zoals het geweest is, en de geest wederkeert tot God, die hem geschonken heeft' (Pred. 12:7).

Wanneer we een studie beginnen over de geest van de mens, moeten we voor twee fouten waken. De geest die God gedurende een bepaalde tijd aan de mens uitleent, is niet de Heilige Geest. Dat wordt duidelijk gemaakt door het bijvoeglijke naamwoord 'Heilig.' We moeten daarnaast niet vergeten dat de geest van de mens geen geestelijk wezen is. Voordat de mens in het bezit kwam van de 'levensadem', die in de Schrift volledig wordt geïdentificeerd met de 'geest van de mens', maakte deze deel uit van de goddelijke natuur, van de volheid der Godheid. Als deze terugkeert tot Hem, wordt de geest opnieuw onderdeel van Zijn natuur en zal een plaats in Zijn volheid vinden.

De geest van de mens heeft geen persoonlijkheid, geen individualiteit, geen afzonderlijk bestaan. Al deze dingen zijn kenmerken van de mens en zij zijn het gevolg van het leven of de geest die in hem gekomen is en van hem een levende ziel heeft gemaakt. Er zijn velen die denken dat in de dood de mens een 'geest zonder lichaam' wordt, maar deze opvatting is niet gebaseerd op het Woord van God.

De centrale gedachte van het pantheïsme is dat God in alles en iedereen is. Hierin is zeker een element van waarheid en we moeten de waarheid zelf niet ontkennen. Maar de grote fout van het pantheïsme is dat alles God is en dat er geen persoonlijke God is. Dat is een dodelijke fout. De geest of het leven van God is in elk levend wezen, maar we kunnen God niet vinden door de dingen te bestuderen. Hij kan alleen worden gevonden in Zijn Zoon Jezus Christus.